

Pedro Mañas

David Sierra Listón

MARCUS POCUS

La maledicció dels elfs

Estrella Polar

MARCUS POCUS

La maledicció dels elfs

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Marcus Pocus. La maldició de los elfos*

© del text: Pedro Mañas, 2023

© de les il·lustracions: David Sierra Listón, 2023

© de la traducció: Xavier Rodríguez Cervelló, 2023

Disseny i maquetació: Endoradisseny

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2023

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: febrer del 2023

ISBN: 978-84-1389-454-6

Dipòsit legal: B. 454-2023

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Ei, que ho dic de debò.

Val més que tanquis el llibre i el fiquis al
calaix de la tauleta de nit. Després tanca el calaix.
I, per acabar, crema la tauleta i llença'n les
cendres al mar.

Qualsevol cosa que eviti que em vegis amb
aquesta pinta!

Et deu sonar estrany venint del bruixot més

guapo i bufó de l'univers. Però és que encara no saps l'aspecte que tenia quan va començar aquesta història.

Si vols que et digui la veritat, al principi no ho sabia ni jo.

Era un dissabte al matí, i jo acabava de despertar-me a Suncity. No per art de màgia, esclar. És que hi havia anat per passar el cap de setmana amb el pare i ma germana, la Loreta.

Va ser ella qui, quan em va veure aparèixer a la cuina, de sobte va dir cridant:

—Mireu, un unicorn!

Mig adormit, em vaig tombar cap a la finestra. És el que té ser aprenent de bruixot. Que veure un unicorn resulta tan normal com veure un gos fent pipí en una cantonada. Però allà fora, al carrer, només hi galopaven cotxes i motos.

—Que no el veus? —va dir la Loreta, rient—.
És aquí mateix.

Ma germana assenyalava alguna cosa a dins de
la cuina: a mi!

O, més ben dit, l'enorme gra vermell que
m'havia sortit al mig del front. El vaig descobrir
quan em vaig mirar al vidre fosc del microones.
Durant un segon, em vaig pensar que a dins hi
havia un tomàquet.

—No sigueu exagerats —va dir, badallant, el pare—. Però si amb prou feines es veu!

El que amb prou feines es veia era la meua cara, tapada per aquella cosa monstruosa. Avergonyit, vaig anar a esmorzar a la meua habitació amb el Sr. Llamp. Si més no, el meu corb no es ficaria amb mi.

O això pensava fins que va alçar el vol i va intentar picar-me al front. Havia confós el gra amb raïm madur. Aquesta vegada vaig ser jo qui li va grallar a ell.

—Ei, que no soc el teu esmorzar! —li vaig dir, cridant i obrint la finestra—. Au, ves cap a fora a volar una estoneta!

Em vaig estar tot el matí a la meua habitació buscant la manera de dissimular el gra. El papa em va trobar encasquetant-me una gorra de llana.

Ostres, no hi havia res que lligués amb el meu pijama d'alvocats!

—Pateixes massa pel teu aspecte, Príncep Marcus —em va dir, somrient-me, el papa—. Vinga, vens amb nosaltres?

Ma germana i ell treballen en una pizzeria de Suncity, però no em venia de gust anar-hi.

—Esclar! —va riure la Loreta—. Podrien prendre el teu gra per una rodanxa de salami!

Empipat, li vaig tancar la porta als morros
i vaig posar-me davant del mirall de l'armari.
Provava de tapar-me el front amb el serrell.
Malauradament, els meus cabells són tan
indomables com el Sr. Llamp. Per més que em
pentinava, es tornaven a posar de punta.

Encara tenia el raspall a la mà quan, de sobte,
el meu reflex va començar a tremolar. No era jo,
sinó el mirall, que vibrava davant de la porta de
l'armari.

Bingo, em trucaven! És una altra de les coses
de ser bruixot. Que, en comptes de fer servir
el mòbil, et truquen pel mirall o pel llibre de
matemàtiques. I de vegades fins i tot comencen
a enviar-te missatges al vàter!

Vaig decidir no contestar. Imagina't que algú
m'arriba a veure amb aquella fila!